

Hồi 31

Bí Hiểm Khó Lường

N

ứng núp sau cánh cửa sổ, Văn Tử Lăng bị kích động mạnh, sức nhớ đến lời di chúc của Giang Nam Hạc, chàng thầm nghĩ, cơ hội diệt trừ Tiết Hoa Diễm thích hợp nhất chính là lúc này.

Chàng toan phá cửa xông vào, bỗng nhiên có tiếng nói chuyện xôn xao từ xa vọng lại, đôi mày chàng khóa chặt, ý định xông vào sảnh đường lại phải tạm đình hoãn.

Tiếng chân người dần dần đi đến Đại Sảnh Đường, từ khe cửa sổ nhìn vào Tử Lăng nhìn ra, chính là bọn Cửu Đầu Điều Lữ Cung ban nãy!

Thấy cửa sảnh đường mở rộng, đồ đạc ngổn ngang bừa bãi, Cửu Đầu Điều Lữ Cung cả kinh ấp úng:

- Kính thưa Thái Thượng Giáo Chủ, Phân Đàn vừa bị kẻ địch đột nhập tấn công, chúng phá hủy địa đạo bí mật xông vào, chẳng hay có đến đây quấy rầy Thái Thượng Giáo Chủ hay không? Chúng tôi đặc biệt đến đây thỉnh an.

Tiết Hoa Diễm lạnh lẽo "hừ" một tiếng:

- Thế bọn chúng đâu rồi?

- Kẻ địch chuyên dụng âm công, chúng tôi đành thúc thủ, nhưng hiện giờ chúng nó đã cao bay xa chạy mất rồi!

Thấy vắng bóng hai ả thị tỳ, Cửu Đầu Điều Lữ Cung vội hỏi:

- Thưa Thái Thượng Giáo Chủ, còn hai ả tỳ nữ sao vắng mặt?

Tiết Hoa Diễm buồn bã đáp:

- Bị bọn chúng bắt mang đi mất rồi!

Cửu Đầu Điều Lữ Cung tăng công một cách sống sượng:

- Bọn chúng dám cả gan đến trước mặt Thái Thượng Giáo Chủ diễu võ dương oai, táo bạo thật! Sao Thái Thượng Giáo Chủ không cho chúng một bài học đích đáng!

Tiết Hoa Diễm hồ thẹn phát câu:

- Lữ Đàn Chủ! Người định dạy khôn ta đấy ư?

Cửu Đầu Điều Lữ Cung thất kinh, biết mình lỡ lời vội quỳ xuống:

- Kẻ thuộc hạ này đâu dám thất lễ...

Thình lình, lão Nam Cung Minh khẽ cử động, rồi vụt ngồi nhồm dậy.

Tiết Hoa Diễm mừng rỡ kêu lên:

- Ô! Ông đã khỏi bệnh rồi, Thi Độc quả nhiên thần diệu thật.

Nam Cung Minh như điên dại cười lên khanh khách:

- Thi Độc là Bá Độc Chi Vương, tự nhiên uống vào sẽ khỏi ngay chứ gì!

Tiết Hoa Diễm dịu dàng an ủi:

- Việc quan trọng nhất là ông được lành bệnh, mặc dù biến thành độc nhân, nhưng có quan hệ gì đâu?

Nam Cung Minh cười to:

- Bà nói rất đúng, thật ra cũng chẳng quan hệ gì!

Nói đoạn, ông quay đầu về phía Cửu Đầu Điều Lữ Cung nghiêm giọng quát to:

- Lữ Đàn Chủ! Hãy đến đây! Ta có việc muốn hỏi!

Cửu Đầu Điều Lữ Cung bất giác ngẩn người ra, ông ta chưa biết phải hành động như thế nào. Mặc dù lão già là tình nhân của Thái Thượng Giáo Chủ nhưng đối với U Minh Giáo, lão ta chẳng có cấp bậc gì cả.

Tiết Hoa Diễm hiểu ý liền nhìn về phía hấn ta dịu dàng nói:

- Lữ Đàn Chủ, chức Tổng Đàn Tổng Hộ Pháp của bốn giáo còn trống, từ bây giờ trở đi, theo lệnh của ta, lão Nam Cung Minh sẽ giữ chức vụ ấy!

Cửu Đầu Điều Lữ Cung gạt đầu vâng dạ, đoạn quay sang phía lão già họ Nam Cung cung kính vái chào:

- Kẻ thuộc hạ ra mắt Tổng Đàn Nam Cung Tổng Hộ Pháp!

Quay sang Tiết Hoa Diễm, lão già mỉm cười hỏi:

- Xin bà cho biết, chức vụ Tổng Hộ Pháp đứng vào ngôi thứ nào?

Tiết Hoa Diễm tươi cười đáp:

- Chúc Tổng Đàn hộ pháp đứng vào ngôi thứ ba, trong hàng thủ lĩnh tối cao của U Minh Giáo!

- Còn ngôi thứ nhất và thứ nhì?

- Già này là Thái Thượng Giáo Chủ, tự nhiên đứng vào ngôi thứ nhất, kể là bốn giáo Giáo Chủ!

Nam Cung Minh đắc chí mỉm cười:

- Như thế thì Lữ Đàn Chủ trực thuộc dưới quyền chỉ huy của lão phu! À này.. bốn giáo cả thấy được bao nhiêu Phân Đàn nhỉ?

Tiết Hoa Diễm vội vã đáp:

- Đã thành lập xong được ba mươi tám Phân Đàn, còn mười hai nơi đang trù bị ráo riết sắp sửa hoàn thành trong toàn quốc, chỗ nào hiểm yếu là có Phân Đàn của chúng mình!

- Tất cả những Phân Đàn ấy đều lệ thuộc dưới quyền chỉ huy của lão phu phải không?

Tiết Hoa Diễm đáp:

- Đương nhiên là phải!

Nam Cung Minh hỏi tiếp:

- Trước mặt Thái Thượng Giáo Chủ, lão phu có quyền ra lệnh hay không?

Ngẫm hiểu ý của lão già họ Nam Cung, Tiết Hoa Diễm vội cho tay vào lòng rút ra một tấm lệnh bài vàng óng ánh, hai bên mặt đều có khắc hình một chiếc đầu lâu. Bà đưa đến tay lão già và trình trọng thốt:

- Đây là Kim Lệnh Bài của Tổng Hộ Pháp! Nếu lớp thuộc hạ trong giáo có kẻ nào không phục tùng hay làm sai lệnh, ông có quyền tùy tội trạng nặng nhẹ mà xử phạt, nếu nặng hơn sẽ giết thẳng không dung thứ!

Đưa tay đón lấy Kim Lệnh Bài, Nam Cung Minh nghiêm giọng quát:

- Lữ Đàn Chủ!

Cửu Đầu Điều Lữ Cung cung kính thưa:

- Thuộc hạ ra mắt Tổng Hộ Pháp!

Nam Cung Minh đồng dục quát tiếp:

- Hãy mời tất cả nhân vật trọng yếu trong Phân Đàn đến đây!

- Thuộc hạ xin tuân mạng!

Đoạn lão ta đưa tay vẫy bọn người bên ngoài.

- Các người hãy mau vào ra mắt Tổng Đàn Tổng Hộ Pháp!

Một tiếng dạ vang như sấm, năm tên Thanh y đại hán hùng hổ bước vào, cung kính đứng trước mặt Nam Cung Minh thi lễ:

- Chúng tôi là Lũng Tây Phân Đàn Tổng Hộ Pháp và bốn vị hộ pháp đồng ra mắt Tổng Đàn Tổng Hộ Pháp!

Nam Cung Minh chậm rãi gần từng tiếng:

- Các người là những nhân vật đầu não trong Phân Đàn này, tất nhiên có nhiệm vụ coi sóc và giữ gìn an ninh trật tự! Hôm nay Thái Thượng Giáo Chủ đến đây chữa bệnh, các người lãnh nhiệm vụ canh gác thế nào, để kẻ địch thâm nhập vào bắt mất hai tỳ nữ, các người nghĩ sao nếu chúng chạm đến Thái Thượng Giáo Chủ?

Tất cả đều xanh mặt, đồng thanh nói:

- Chúng tôi bất tài, thật đáng tội chết!

Nam Cung Minh nghiêm giọng tiếp:

- Đã biết tội đáng chết, tại sao không tự vẫn để đền tội theo quy lệ, chẳng lẽ ta phải nhọc công ra tay hay sao?

Như sét đánh bên tai, sáu người không ngờ lão già họ Nam Cung vừa nhậm chức, đột nhiên sử dụng kỷ luật sắt thép đối họ, tất cả đều kinh hoàng thất sắc, đồng thanh kính cẩn khẩn nài:

- Tổng Hộ Pháp hãy mở lượng hải hà! Vì đây chỉ là lần đầu phạm lỗi!

Thấy cục diện vụt căng đến cực độ, Tiết Hoa Diễm vội xen vào:

- Họ tuy đáng tội chết, nhưng mình nên xét lấy công để giảm bớt cho họ phần nào!

Nam Cung Minh sa sầm nét mặt:

- Như thế thì với chức vụ Tổng Đàn Tổng Hộ Pháp này, tôi không có quyền định đoạt và xử phạt tội trạng của những kẻ thuộc hạ hay sao?

Lỡ khóc lỡ cười... Tiết Hoa Diễm cố đè nén sự căng rút của lương tâm để cho đẹp dạ người yêu, bà khẽ thở dài:

- Thôi được! Tùy ông xử phạt đấy!

Nam Cung Minh dường như chẳng buồn để ý đến cử chỉ ấy, quay sang phía Cửu Đầu Điều Lữ Cung gần giọng:

- Người là thủ lĩnh của Phân Đàn này... Hình phạt phải do người đi đầu... Hãy tự động thi hành ngay tức khắc!

Cửu Đầu Điều Lữ Cung cố gắng khấn nài:

- Xin Tổng Hộ Pháp hãy dung tình, vì đây là sự phạm lỗi đầu tiên của thuộc hạ!

Nam Cung Minh cười nhạt:

- Xem ra người không tuân lệnh đấy à!

Thấy tình thế liệu bề năn nỉ lão già không xong, Lữ Đàn Chủ vội quay sang Tiết Hoa Diễm:

- Mong Thái Thượng Giáo Chủ hãy niệm tình, đối với U Minh Giáo kẻ thuộc hạ này đã dày công xây đắp rất nhiều năm tháng...

Dường như lời cầu xin của Lữ Đàn Chủ làm bà cảm động, Tiết Hoa Diễm quay sang lão Nam Cung Minh:

- Tổng Hộ Pháp xem thử có thể giảm khinh một đôi phần nào hay không?

Nam Cung Minh lắc đầu cười nhạt:

- Bốn giáo tổ chức đại quy mô, nhân viên thuộc hạ đông hàng nghìn vạn, nếu kỷ luật không nghiêm minh, sau này còn xử phạt được ai nữa?

Sắc mặt tái nhạt không còn một chút máu, Cửu Đầu Điều Lữ Cung tự biết không hy vọng khẩn cầu được nữa, bèn đưa thẳng tay lên định đập vào Thiên Linh tự vẫn.

Nam Cung Minh vụt đổi ý quát to:

- Hãy khoan!

Tưởng lão già họ Nam Cung nghĩ tình tha tội, Lữ Đàn Chủ hân hoan vô cùng, lão cảm ơn rối rít:

- Đa tạ công đức Tổng Hộ Pháp tha cho khỏi chết.

Nam Cung Minh mỉm cười:

- Không! Tội người vẫn phải thi hành đúng như quy điều của bốn giáo đã định, nhưng bốn tòa đặc ân cho người chết một cách anh hùng hơn...! Giờ đây ta cho phép người cùng ta

xuất chiêu đối địch, nếu trong một chiêu mà người thoát chết, tất cả tội trạng sẽ được hủy bỏ!

Thoạt nghe lời giao kết của Nam Cung Minh, Lữ Đàn Chủ trong bụng mừng thầm, lão tự nghĩ:

“Trong U Minh Giáo, luận về võ công mình có thể gọi là tay cao thủ có hạng, trời xui đất khiến cho hôm nay mạng số của ta chưa đến đổi nào!”

Lão sợ lão già họ Nam Cung thay đổi ý kiến, liền vội vã thốt:

- Nhờ Tổng Hộ Pháp đặc biệt thi ân, kẻ thuộc hạ này mặc dù kém tài, nhưng xin tuân mạng!

Tiết Hoa Diễm hơi nheo mày, bà định cản ngăn nhưng sau giây phút do dự bà đành ngậm miệng.

Cửu Đầu Điều Lữ Cung lấy làm đắc ý, đưa hai tay dốc toàn lực đẩy ra song chưởng cực mạnh, hướng về phía họ Nam Cung quét thẳng tới.

Lão định bụng, dù cho Nam Cung Minh có công lực cao thâm mấy đi nữa, tối đa lão chỉ thụ thương là cùng, mạng sống dù sao vẫn được bảo đảm!

Dường như chẳng để ý đến chưởng lực của Lữ Đàn Chủ, đợi chưởng phong bay gần đến, Nam Cung Minh liền lật bàn tay phát nhẹ, một luồng kinh lực êm dịu không một tiếng động nhẹ nhàng bay ra...

Một tiếng rít ghê rợn nổi lên, hai luồng kinh lực chạm vào nhau lập tức hóa giải hết!

Mặc dù thế, Cửu Đầu Điều Lữ Cung cũng cảm thấy một luồng kinh lực còn sót lại dội ngược vào lồng ngực.

Sức dội ấy chỉ nhẹ nhàng thôi, nên lão ta cũng chẳng để ý tới, lão đắc ý chấp tay vái chào:

- Kẻ thuộc hạ xin đa tạ ơn tha chết của Tổng Hộ Pháp.

Nói xong lão ta bước lui về chỗ cũ.

Nam Cung Minh khẽ mỉm cười nín lặng...

Bỗng nhiên...

Cửu Đầu Điều Lữ Cung vừa cất bước thành linh vụt ngã bổ nhào xuống mặt đất, quay lẩn lộn lốc.

Toàn thân của lão ta co giật liên hồi, mặt mũi co rút lại rồi biến dạng.

Trong giây phút, một hiện tượng kỳ lạ xảy ra... cơ thể của lão Đàn Chủ không co giật nữa và bắt đầu tan rã, y phục của lão cũng tan dần...

Trong khoảnh khắc, tất cả thi thể cho đến cả xương cốt tan biến thành một vũng nước đen ngòm, mùi tanh xông lên nồng nực.

Thấy cảnh tượng quá hãi hùng, năm vị hộ pháp khiếp đảm run lên cầm cập.

Nam Cung Minh lạnh lùng gần giọng:

- Đó là điểm làm gương cho những kẻ không tuân mệnh lệnh!

Đoạn lão đưa mắt về phía Phân Đàn Tổng Hộ Pháp:

- Còn ngươi! Cũng định bốn tòa thử sức một phen chứ?

Phân Đàn Tổng Hộ Pháp bay hồn lạc phách kêu lên:

- Thuộc hạ thật không có can đảm ấy!

- Đã không dám đương đầu đối địch, tại sao không mau thi hành đúng kỷ luật của bốn giáo?

- Thuộc hạ tuân mạng!

Nói xong lão đưa thẳng tay tự đập mạnh vào điểm Thiên Linh!

Một tiếng "bốp" khô khan vang lên... xương sọ của lão vỡ toang ra, óc vọt ra tung tóe, thi thể của lão nặng nề rơi đánh huych xuống mặt đất, có giật giây phút, rồi im lặng.

Nét mặt của Tiết Hoa Diễm khô héo lại, bà ta cắn chặt đôi môi, không nói một lời nào...

Vẫn giữ thái độ lạnh lùng, Nam Cung Minh đưa mắt về phía bốn vị Hộ Pháp:

- Chúc vị bốn vị đều ngang nhau, hãy tự động thi hành đúng với quy điều của bốn giáo đi!

Bốn vị Hộ Pháp đồng thanh nói:

- Thuộc hạ chúng tôi xin tuân mạng!

Nói xong, mỗi người đều tự hướng vào điểm Thiên Linh đập mạnh!

Bốn thi thể lần lượt ngã gục xuống mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ cả góc phòng.

Nhìn cảnh tượng thê thảm trước mắt, Tiết Hoa Diễm lắc đầu thở dài:

- Lũng Tây Phân Đàn này khổ công xây dựng đã nhiều năm. Hôm nay chỉ trong khoảnh khắc những tay đầu não ở đây đã bị ông giết sạch, sau này phải tốn nhiều công mới gầy dựng lại được.

Nam Cung Minh thân nhiên mỉm cười:

- Những chuyện tôi làm vừa rồi, hình như không vừa ý của bà...

Tiết Hoa Diễm vội tươi cười cải chính:

- Thực ra mệnh lệnh của ông hơi nghiêm khắc một chút, nhưng... mục đích của tôi là muốn được sống lại một đời hạnh phúc trong đoạn đời sắp tàn này, ví dụ toàn bộ U Minh Giáo có bị phá hủy đi nữa, tôi cũng không phiền trách ông đâu!

- o O o -